

חמדת הדף

מסכת שבת מדף ל"ו-מ"א

מחמדי התורה

3

או"ח סי' ל"ו} בגוף הענין האריכו בזה הרבה באחרונים אולם צוין הנוגע לסוגייתנו.

החם מים ביו"ט לרחיצה דאסור

האם מותר להשתמש לרחיצת פניו ורגליו

ע"ב} חמין שהוחמו מע"ש מותרין וכו' ביו"ט כחמין שהוחמו ביו"ט ואסורין ברחיצה ומותר בשתייה- וחייד המשנה ברורה בבאור הלכה (סי' תקי"א ס"א) דאפילו מי שעבר איסור והחם מים לכל גופו דאסור ביו"ט מ"מ מותר לו לרחוץ באותו מים פניו ידיו ורגליו, ולעג"ד מוכח כן מדברי הגמ' הנ"ל דחמין שהוחמו לרחיצה מותרין בשתייה, וכן משמע מדברי התוס' כאן בד"ה וכו' מתירין, ויעו' בשו"ת נוב"י (יו"ד מהדו"ת סי' מ"ג) שהאר"ק בדברי הגמ' הנ"ל.

דף מ'

הליכה למקווה בשב"ק ביום במים חמים

התחילו הבלנין להחם בשבת- הנה כבר האריכו הרבה האחרונים האם מותר לטבול טבילה בשבת במים חמים, וציינו להמקור בדברי הקרבן נתנאל (פ"ב דשבת סי' כ"ב ברא"ש אות ק') דטבילה לאו בכלל איסור מרחצאות, ויעו' בישוע"ק (או"ח סי' שכ"ו סק"א) דא"כ מיחזי כמתקן, וכל זה לא שייך בטבילת אנשים דהא בטלו לטבילת עזרא, ובשו"ת דברי חיים (ח"ב או"ח סי' כ"ו) התיר בזה וכן בשו"ת אבני צדק (או"ח סי' ל"ז) התיר, וכתב בשו"ת דברי יציב (או"ח סי' ק"ס) טעם ההיתר למאי דכתב הגרע"ק (או"ח סי' שכ"ו) דבמצטער אעפ"י שאינו חולי הגוף מותר לרחוץ בחמין, א"כ כיון דקבלו עליהו לטבול בשבת בבוקר כמוש"כ בתוס' שבת (או"ח סי' ר"ס סק"א) ואם יצטרך ללכת למים הקרים ויצטער ולכך שרי, ויעו"ע שם שהאר"ק בזה נפלאות.

דין כלי שני בדבר גוש

ע"ב} שמע מינה כל שני אינו מבשל- ובאיסור והיתר (כלל ל"ו סי' ז') חילק בין דבר לח או צלול דאזי אין כלי שני מבשל אולם בדבר גוש כגון בשר או דגים אפי' בכלי שני מבשל, כל זמן שהיד סולדת בהם, ובנים של שלמה (פ' גיד הנשה סי' מ"ד) גם חילק בהכי, אולם בבאיורי הגר"א (יו"ד סי' ק"ה ס"ק י"ז) הוכיח מסוגיא דילן דלא כהמהרש"ל שהרי כתבו כאן התוס' בהא דכלי שני אינו מבשל שאין דופנותיו חמין והולך ומתקרר, ובגוש ג"כ לא שייך האי טעמא ולכל אף בכ"ש אינו מבשל, ועי' בשו"ת פני הושע (יו"ד ח"ב סי' כ"ג) שג"כ דחה דברי המהרש"ל, וכן בשו"ת חת"ס (יו"ד סי' צ"ה) נקט דלא כהמהרש"ל, וכן בשו"ת משכנות יעקב (או"ח סי' צ"ה), ובשו"ת עין יצחק (יו"ד סי' י"ג) נקטו להקל אף בדבר גוש.

להחזיר דאמרינן לתקוני שדרתיך.

האוחזו בולמוס אי התירו להכין לו יותר מכדי הצלתו

ע"ב} בר מינה דרב יהודה דכיון דמסוכן הוא ואפי' בשבת שרי למיעבד ליה- רש"י פירש דרגיל לאוחזו בולמוס וצריך הוא למאכל מתוק וטוב, והריטב"א חולק על זה וסבירא ליה דלמי שאוחזו בולמוס בכל מאכל סגי ליה להוציאו מידי סכנה ואין מחללין עליו השבת בכדי להכין לו מאכל מתוק וטוב, ובחידושי הרא"ה גרס שאני רב יהודה "דמצונג" הוא כלומר שהוא חולה מעיים וצריך לדבר חם, ושרי למיעבד היינו על ידי גוי דהוי חולה שאין בו סכנה ואמרינן (לקמן קטס) דדוקא ע"י גוי.

דף ל"ח

המבשל בשבת במזיד האם הקדירה עצמה ג"כ אסורה

המבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל- נחלקו הפוסקים בהא דאמרו המבשל בשבת במזיד אסור לעולם אי הקדירה נמי אסורה, הנה המג"א (סי' ש"ח סק"א) הביא משו"ת הרשב"א (ח"א סי' קע"ה) דאף הקדירה אסורה, אולם בשפתי דעת (יו"ד סי' צ"ג סק"ג) כתב בשם משמרת הבית בהא דנותן טעם לפגם אסור לכתחילה דגזרינן אטו בן יומו, היינו באיסור השייך בכל יום ואם תתיר באינו בן יומו יבוא להתיר שיבשל איסור ובו ביום יבשל היתר, משא"כ בחמין הבלוע בקדירה מותר לאחר הפסח, כיון דעתה היתרא הוא, א"כ יש להקל גם כאן לאחר מעל"ע בקדירה, ואפי' להני דאוסרים מהני בזה הגעלה וצריך ס' כנגד הבלוע כ"כ הפמ"ג (בא"א כאן סק"א).

דף ל"ט

הכנת מי סודה בשבת

חוץ מן המליח ישן וקוליים האספנין שהדחתן הוא גמור מלאכתן- הנה ידועה שי' המהרש"ם בשו"ת (סי' ק"מ) לאסור עשיית המי סודה בשבת ויסוד האיסור הוא מג' יסודות א' משום מוליד ב' מכה בפטיש ג' דמיחזי כמבשל, וראיתי בשו"ת ארץ צבי (ח"א סי' צ"ו) דמקור דברי המהרש"ם הוא מסוגיא דילן דכיון דהוא גמור מלאכתן הרי האיסור הוא מכה בפטיש, וכמו שכתב בלבוש (סי' ש"ה) דהוא הטעם דאסור במליח ודלא כשי"ר רש"י (כאן) והרמב"ם (פכ"ב מהל' שבת ה"ח) דהטעם משום מבשל, ובגוף הפלוגתא דרש"י והלבוש כתב באגלי טל (מ' אופה ס"ק ל"ז) דאין ההלכה דכדברי הלבוש, אולם המהרש"ם גופיה (בסי' קכ"ד) הביא ראייה כהלבוש, ומ"מ כתב בארץ צבי הנ"ל דמותר לעשות סודה כיון דאפי' אי יש איסור דמכה בפטיש מ"מ הא קיי"ל (בסי' שכ"א) דמכה בפטיש בכדי לאכול לאלתר שרי, וא"כ ליכא דבר שהוא יותר לאכול מיד כמו מי סודה ולכך שרי וכן התיר בשו"ת שערי צדק

דף ל"ז

האם מותר לטלטל תפילין בשבת

כשם שמטלטלים את השופר כך מטלטלין את החצוצרות- ופסק מכאן המחבר (סי' ש"ח ס"ד) דכלי שמלאכתו להיתר מותר לטלטלו אפי' שלא לצורך הכלי, וכתב המג"א (סק"ט) דלאו דוקא שהוא רק להיתר אלא אפי' אם הוא לאיסור ולהיתר, והפמ"ג (באשל) חידש דבעינן רוב להיתר, וכתב בזה הרב מנחת שבת (סי' פ"ח ס"ק כ"ב אות צ"ד) דיש להסתפק אם זה שייך רוב בימים, והיינו בכיס של טלית תפילין שבכל ימי השבוע משתמש גם לטלית וגם לתפילין, ובשבת משתמש רק לטלית, ואי אזלינן בתר רוב הימים, אזי הוא מותר, ובשו"ת מהר"י ברונא (סי' מ') דתפילין מותר לטלטל בשבת, כיון דיכול ללמוד מהם כמה דינים בקשר וברצועות ודמי לספרים, והברכי יוסף (סי' ל"א) כתב דלנוהגים שלא להניח בחוה"מ אסור לטלטלן בשבת ויו"ט.

מאכל שאינו מבושל כמאב"ד אי בעי גרופה וקטומה או לא

ע"ב} כל שהוא כמאכל בן דרוסאי מותר לשהותו על גבי כירה ואע"פ שאינו גרוף וקטום- ובחידושי רעק"א הקשה על שי' המחבר (סי' רנ"ג ס"א) דמשמע מהתם דהיכא דהוי גרופה וקטומה מהני אפי' היכי דלא הוי מבושל כמאכל בן דרוסאי, וקשה מדברי הרא"ש בשם הרבינו יונה (פ' כירה) דמשמע דבעינן שיהיה צלוי או מבושל מבעוד יום אף בגרופה וקטומה, וכן משמע מדברי הכסף משנה (ריש פ"ט מהל' שבת) בשם הרמ"ך דקודם שהוא כמאכל בן דרוסאי אסור לשהות ולא מהני גרופה וקטומה דחיישינן שמא יגיס, וחייב משום מבשל, ולכן נהגו להחמיר דאף שהאש מכוסה מ"מ מקפידים שיהיו הקדירות מבושלות כל צרכן ורותחות (אפי' שיעור יד סולדת סגי דהא מבושלות כל צורכן) בשקיעת החמה, ובחזו"א (סי' ל"ז) דאפי' בצאת הכוכבים מקילין דלא גזרו על שבות במקום מצוה ואכילת שבת מצוה הוא.

דף ל"ז

משרתת שהורידה הקדירה מהאש ולא היה בדעתה להחזיר

בית שמאי אומרים נוטלין אבל לא מחזירין ובית הלל אומרים אף מחזירין- הסתפק המהרש"ם בדעת תורה או"ח (סי' רנ"ג ס"ב) באם משרתת של אדם הורידה הקדירה ועודה בידה ולא היה דעתה להחזיר, אי אמרינן כיון דהיא שליח א"כ אין יכול להחזיר, או דנימא לתקוני שדרתיך ולא לעוותי, והביא ראייה מהא דאמרו (נדרים לו) גבי כהנים שפגלו שכתב שם הר"ן דכל שלא עשה במזיד אדעתא דנפשיה, אמרינן ביה לתקוני שדרתיך, וא"כ ה"נ הכא מותר להחזיר אפי' לא היה דעתה

מדור זה נודב ע"י מוקיר רבנן אהוד יששכר ה"ו לע"נ בהירה בת בתיה

שאלה מ"א} האם שייך בנשים איסור כל תאחר כמו באנשים? שאלה מ"ב} האם מותר לחלל שבת על מומר לחלל שבתות לתיאבון ובפרסהי?

פתרון ללחידודא- גלין כ"ב פרשת לך

שאלה ל"ט} האם באדם המצער אדם אחר שייך גם כן איסורא דצער בעלי חיים כמו גבי בהמות וחיות? שאלה מ"ו} מ"ט לא הותרה מיתת בית דין ביו"ט מטעם מתוך שהותרה שחיטה לצורך יו"ט לדעת רש"י (ביצה י"ב) דכשאומרים מתוך לא בעינן צורך יו"ט כלל?

ל"ט} בעין זוכר לחידו"א הביא בזה פלוגתת הפוסקים דבשו"ת הרשב"א סי' רנ"ב וסי' רנ"ו פסק דאף באדם שייך צעב"ח וסוגיא דב"מ (ל' יוכיח, ובשו"ת חות יאיר סי' קצ"א הובא בארעא דרבנן אות תקל"ו בדאדם לא שייך צעב"ח, ובספר שארית יעקב דף י' הקשה על החו"מ מסוגיא דב"מ הנ"ל, ובשו"ת הרדב"ז סי' תשכ"ח ס"ל כהני שי' דליכא צעב"ח באדם. מ"ו} קושיא זו הקשו גדולי האחרונים, יעו' ערוך לנר סנהדרין לו. שהקשה כן, ובשו"ת שואל ומשיב (מהדורה ה' סי' ל"ח) יעו"ש מה שתירצו, והנראה עוד לתרץ למאן דכתב הפני' ביצה יב. דאפי' לרש"י דלא בעינן צורך כלל, מ"מ בעינן דבר השהו לכל נפש, וא"כ כאן המצוה שוה לכל נפש דרך ב"ד מצווין להורגו

מדור זה נכתב הרב שמעון בן ברינא והרב חיים ברוך יהודא בן הינדא שרה שליט"א

לחידודא

מכתבים למערכת

במדור "חמדת ההלכה" הארכנו בגדר מצוות מילה... חוי כשאר מצוות דאחר עשיית המצוה אלא לה המצוה וכגון לולב ושופר וכדו' דאחר הנענוע או אחר התקיעה אלא לה המצוה או דשאני מצוות מילה דהוא מצוה הנמשכת לעולם והבאנו דברי המהר"ח אור זרוע (סי' י"א) המפורסמים שהביא אברהם ראה מה דוד אמר אוי לי שאמנוד ערום בלא מצוה וכיון דראה מילתו נתיישרה דעתו, הרי לך דהוא מצוה נמשכת לעולם דאי לאו הכי במה נתיישרה דעתו.

שיטות בראשונים דפסקו שאין לברך להדליק נר של שבת מהאי טעמא דאם היה נר דלוק מבעוד יום אין צריך לכבותה ולחזור להדליקה, כן כתב היש אומרים ברא"ש שבת (פ"ב סי' י"ח), וכן בר"ן (על הר"ף דף י"א) הביא דיש אומרים כן.

ועוד לשם על דף כ"ד: בהא דאין מדליקין בשמן שריפה ביו"ט דלרב אשי טעמא דיו"ט הוי עשה ול"ת ואין עדל"ת ועשה, והביא מכאן החת"ס ראה לשי' אשת הסמי"ע דביו"ט מדליקין בעריו"ט וכיון דמברכת אזי קבלה על עצמה כל דיני יו"ט דאל"ה אלא דמדליקין בעריו"ט אמאי אין מדליקין בשמן שריפה, הא בעריו"ט ליכא עשה ול"ת, והבאנו מדברי היבבי אומר שנתקשה האף אי נימא דקבל על עצמו יו"ט ודאי רק עשה דיו"ט קבלה ולא ל"ת, ואדרבה למאי דאמר רב אשי הוי עשה ול"ת הרי דלא כאשת הסמי"ע.

הרב משולם דוד פייש שיינפלד שליט"א- ירושלים יש לתרץ בפשיטות למאי דכתבו התוס' קידושין לד. בד"ה מעקה דעשה דיש עמו לאו, העשה אלים אף אם עתה אין לו לאו, ולא דחי ליה עשה ובזה לא קשה מידי, ועוד יש להוסיף דכשהאשה מדלקת הנרות, ואף העשה אינה מקבלת דהא הוה הזמן גרמא, וכמוש"כ התוס', ומ"מ הלא עשמו אלים מחמת העשה ששמו על אף שאינו נוגע לה, וא"כ אם הוא מקבלת יו"ט אין עשה דוחה.

ועוד לשם בדף כ"ה: בהא דאמר רב יהודה אמר רב וכו' מביאין לו עריבה מלאה חמין ורוחץ פניו ובלבד, הארכנו דברי המהר"א שכתב דטוב יותר ללכת לטבול סמוך לשבת, שכתבו הפוסקים דהיינו דזווקא כשלא יבוא עידי' לדי חילול שבת של תלישת העשרות וסחיטה. הרה"ג אברהם דבדה שליט"א- כולל חזון איש בני ברק שמעתי מספרים על הרה"ק מבעל שפעם אחת בערב ר"ה הלך לטבול סמוך לשקיעה ממש, והיה הזמן דחוק והמתניו לו לפתלה, ושאלוהו מקורביו לפרש הדבר, נענה ואמר להם נאה ויאה לטבול במים אשר טבול בו רבים מבני ישראל לכבוד החג הקדוש.

ועוד לשם בדף כ"ו: בהא דאמר דצמר ופשתן מקרי בגד מידי אחרניא לא, הבאנו פלוגתת הפוסקים בחיוב ציצית על בגדים עור או ניילון וכדומה דיש לומר דכיון דכתיב על כנפי בגדיהם, וצמר ופשתן מקרי בגד ולא מידי אחרניא. הרה"ג אלימלך בלום שליט"א- חיפה הנה בספר בית ברוך כלל י"א ס"ק מ"ה כתב דבגד העשוי מעורות פשעים המחממים חייב בציצית לדעת השו"ע, או מה"ת לדברי הרמ"א.

במדור "לחידודא" בשאלה ל"ט האם באדם המצער חבירו, עובר על איסור צער בעלי חיים כמו המצער חיה או בהמה, (יעו"ע בפתרון לחידודא) הגאון רבי ממילאל הכהן רבינוביץ שליט"א- מח"ס אגני אודך בני ברק. הנה נחלקו הפוסקים (יעו"ע בברכי יוסף סי' שע"ב) אי צער בני אדם הוא דאורייתא, כמו צער בעלי חיים, דיש אומרים דכל שכן הוא, וי"א דאין איסור זה אלא אצל בעלי חיים שאין בהם דעת לטבול ולקבל, ובפלא יועץ (ערך בעלי חיים) דאף צער לידים קטנים הוא דאורייתא. הרב יוסף בן ציון רבינוביץ שליט"א- כולל תורת חיים ירושלים ציין להרבה מראי מקומות שציון בפתרון לחידודא) והוסיף דבש"ת משנה הלכות ח"ד סי' רפ"ט כתב להלכה דאף באדם שייך צער בעלי חיים.

ועם "בפתרון לחידודא" בשאלה ל"ח הבאנו מקור דבכלי שני היכא דאיכא דבר חריף מבשל, ממה דכתב בגליון מדברי ש"י יו"ד סי' ס"ג בני ברק כחלב דהא דקאמר שם הרמ"א דכלי שני אינו מבשל, יש לחלק בדבר חריף מבשל אף בכלי שני. הרב שמואל זאב פסקוס שליט"א- ירושלים יש לחלק בין הדברים דלא ראי כלי שני גבי שבת לכלי שני בני ברק וחלב דהא בשר וחלב אפי' אם יבשל יחד בשר וחלב המבושלים כבר יאה חייב בבשרות ולכן אף בכלי שני בדבר חריף הוא מבשל משא"כ גבי שבת דאין ביטול אחר ביטול.

"במכתבים למערכת" העיר הגאון רבי יעקב וייס שליט"א- מח"ס מטעמים לאבי דמה שהבאנו בגליון כ"א, דברי המשך חכמה בטעם הפסור לשים במצוות פרו ורבו, דכל דריכה דרכי נועם וכיון דמיתא כשיחא בגיה מחמת הלידה לכן לא ציה להם ה' מצוות פרו ורבו, דכתיב דבריו כתב מרנא ורבנא החת"ס בחתם סופר עה"ת (פר' בראשית), דהיכא דאיכא צער לא חייבה התורה במצוה הוסיף וז"ל "ובכיצורא בזה כלל", והיינו דכן הוא הכלל בשאר המצוות גם כן. במצוה הגאון שלום מנדל שליט"א- ביתר דברי החת"ס הנ"ל דיון בבית מדרשינו, בהרחבה בין לתלמידי חכמים מופלגים, ונתקשנו דלדברי החת"ס מה נענה במילת עצמו ובמילת גרים ועבדים, דאם הויס דבכל דבר שיש צער לא נצטווה האדם היאך יובן במילת עצמו. תונת הגאון רבי וייס שליט"א- יש לומר דלדברי המהר"ח א"ו (סי' י"א) דהעיקר המצוה נמשכת לעולם, והרי דהעיקר הוא התוצאה ולא מעשה המילה, ובזה ליכא צער ולכן במילה יכול לברך, ולא תפסמ' דאי אין מעשה המילה עיקר אמאי מברכין על המילה, הא אין עשייתה גמר מלאכתה, ד"ל ע"מ מ"ה דכתבו הפוסקים דבבה"ג דליכא עוד מעשה המצוה אזי מברכין אף בכה"ג שאין המעשה המצוה גמר מלאכתה.

הבה"ח דוד דוב ברקוביץ הי"ו- ישיבת אהל שמעון יש להביא ראה מהא דבשבויות לט. הביאו ראה דבעינן לאנקוטי' בחפצא של מצוה בשבויה מהא דאמר אברהם דלעיוור שים נא ידך תחת ירכי ואי נימא דמצוות מילה אינה נמשכת לעולם אמאי מיקרי חפצא של מצוה אלא ע"כ דמנשכת לעולם, ובה יובן נמי הא דהשביעו דזווקא במילת אברהם ולא במילת אליעזר ולה"ל יובן דכיון דעבד אינו נימול אלא על אדונו למולו ומצוות האדון ודאי לאו מצוה הנמשכת אלא כיון דמלו תו ליכא מצוה לכך צוהו במילת אברהם שהוא מצוה הנמשכת לעולם.

מחמדי התורה: הנה נא העולתם לרב דבריים בנונים ומצאתי לכם תנא דמסייע בב' הדברים שכתבתם, במאי דהבאתם ראה מדאמר ליה שים נא ידך תחת ירכי הרי דהוה מצוה הנמשכת לעולם, כן כתב להדיא בשו"ת בן פורת ח"א סי' ב' אות ד', ומה שכתבתם עוד דלכך השביעו במילת אברהם ולא במילת אליעזר דעבד אינו מל עקב עבדו מלו ולא הויה מצוה נמשכת כן כתב בספר בית פנחס עה"ת (להפתחא זוטא).

הרב מרדכי שלמה אקער שליט"א- ביתר לדברי הבה"ח הנ"ל יש להבין האם גבי יעקב ויוסף השביעו יעקב ואמר לו שים ידך תחת ירכי, ומ"מ לא השביעו במילת יוסף, אלא ד"ל דכיון דכיון יעקב היה אז סני נהור היה רוצה לדעת בבטחה שיעשה יוסף דכדורו, לכך אמר ליה תחת ירכי ואי יהיה בטוח שעשה כן, ואל תתמה שיעקב חשד ביוסף דהא כן כתב המהר"ח בביאור מילת שים "נא" דהיינו מיד והיינו דחשד ביה שמא יעשה מועדא על השבועה הא דחשדו, והנ"כ כ"ל כן.

מחמדי התורה: מרגנתא דידיה, דלה דליתא כן מדברי הט"ז בספרו דברי דוד (עה"ת פר' חיי שרה) שכתב דהא דהשביעו במילת אליעזר ולא במילת עצמו ד"ל דבעינן דלתיפוס ודאי בחפי של מצוה דהיינו המילה וזה א"א כי אם במילה של המשביע כי הוא מרגיש בזה, משא"כ במילת הנשבע שמא לא יניח ידו על המילה משכ כי לא יגלה ערותו נגדו, והוסיף "וכן הוא בשבויה שהשביע יעקב ליוסף".

הרב אנון יעקב וייס שליט"א- משגיח רוחני ישיבת אהל שמעון ומח"ס מטעמים לאבי ג' דרכים נאמרו ב"ו, א' שהמצוה היא הסרת הערלה להסיר עי"ז ערלת הלב, ב' המצוה היא תכליתה התיש כח האבר, ג' לגלות את העטרה לאות ברית בין הש"ת לעמו. ונ"ל דשלשת טעמים אלו מומזים כמדרש רבה (משפטים ל, ב): "אמר לו עקילס לאדריינוס המלך רוצה אני להתנייך וכו', אמר לו לך ולמך תורתך ואל תמול. אמר לו עקילס: אפילו חכם שבמלכותך, וזקן בן מאה שנה, אינו יכול ללמוד תורתך ואינו מל" - וי"ל דה"ק: "אפילו חכם שבמלכותך", שכאורה אינו דלוק למול להסיר את ערלת הלב ששם משכן החכמה, "וזקן בן מאה שנה", שאינו צריך עוד להתקין כח האבר, "אני יכול ללמוד תורתך אם אינו מל", שהמילה היא לאות ברית, והותרה ניתנה מהש"ת רק לבני בריתו.

במדור "חמדת הדרוש" הארכנו בד' דרכים בביאור דברי המדרש אמור לחכמה אחותי את מאן ששוטין לחולה בשבת. הרב אהרן פרידמאן שליט"א- ק. צאנו נתניה- ראיתי ביאור נפלא להרה"ג ר' שלום וייס ז"ל מלפנים דומ"ץ דק"ק צאנו שביאי ע"פ"ה א"ה דכתבו בספרי דרוש דהא דנותנין גבילה או דשוטנים ותימ"ץ א' בפק"ק הותרה או דחוייה, והא דהותרה או דחוייה תליא א' סומכין על הנהגה או לא (פסחים פד); דאי הותרה הרי דאין סומכין, ובהו יובן דכיון דאמר לה אמרי נא אחותי הרי דאין סומכין על הנהגה הותרה שבת לכך מאן ששוטין דהא הותרה.

במדור "חמדת הדף" מסכת שבת דף כ"ג בהא דעשית שהייתה זולתה והולכת כל היום מכבה ומדליקה, הארכנו בפלוגתת הפוסקים בני שיהיה דלוק מבעוד יום אי צריך לכבותה ולחזור להדליקה גבי שבת וגבי חנוכה, דהטור והרמ"א (סי' רס"ג ס"ד) פסקו דצריך לכבותה, ותמהני על הפני יהושע (שם) שכתב דיש לתמוה על הפוסקים שלא פסקו כן להלכה ולה"ל הא כן פסקו הטור והרמ"ע. הרב אברהם חיים הרש שליט"א- כולל בית הלל מח"ס יכוריה אברהם בני ברק הנה ישנם כמה

Advertisement for Bezeq.net featuring a grid of 12 boxes with text in Hebrew. Each box contains a question or topic related to Jewish law and customs, such as 'הרב אהרן סרוכלוביץ שליט"א ירושלים' and 'הרב נתן יהושע אונגר שליט"א- אשדוד'. The text is arranged in a structured layout with decorative borders.

כל המעונין להצטרף למנויים ישלח מייל לדוא"ל הנ"ל

לתגובות והערות להרב שלמה שוורץ פקס 077-3013270 או לדוא"ל: s25@bezeq.net או לכתובת רח' ה-1/3 קטמון לידי מערכת "מחמדי התורה" לתרומות והנצחות 054-8439495

גליון הבא יו"ל בעזה"ת פר' ויצא הבעל"ט